

Vážení čtenáři!

První ročník revue Cesty katecheze zakončujeme tématem Boží království. Uvádí nás do něj svým pohledem Miloslav kardinál Vlk. Z biblické perspektivy je Boží království skutečností, která je pro člověka těžko uchopitelná, ale ke které všichni od pradávna směřujeme, jak vysvětluje z článku Petra Chalupy. Jozef Šeliga dává toto téma do úzké souvislosti s Božím plánem spásy. Autor zve čtenáře, aby ve spásu neviděl jen záchranu od zlého, ale dar vyšší důstojnosti, než kterou měl člověk při stvoření.

Boží království spočívá ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha Božího (podle Ř 14,17). O Boží spravedlnosti úzce spojené s milosrdenstvím svědčí např. podobenství, jimiž se zabývá Jitka Šebková. Jan Šlégr podrobně referuje o liturgickém gestu, kterým si křesťané po staletí předávají Kristův pokoj.

V praktické části revue se Petr Šabaka zamýšlí nad identitou kněze pro 21. století. Jeho úvaha je příspěvkem k Roku kněží vyhlášenému papežem Benediktem XVI. Autor spojuje službu kněze s radostí, jež je poznávacím znamením přítomnosti Božího království.

O příchod království denně prosí celá církev v modlitbě „Otče náš“. Miloslava Popílková nabízí podněty, jak na tuto modlitbu můžeme nahlížet v katechezi, abychom zdůraznili její společenský charakter. Boží království zpřítomňovali svědectvím svého života naši světci. Marie Zimmermannová se zamýšlí nad tím, jak toto svědectví, přesahující svou dobu, zprostředkovat našim současníkům. Úvahu doplňují praktické ukázky, vztahující se k životu sv. Anežky, a nabídka semináře ostravského Katechetického a pedagogického centra o životě sv. Cyrila a Metoděje.

V závěru přinášíme druhou část přednášky kard. Waltera Kaspera, jak být novým způsobem církví. Čtete, prosím, také článek na s. 5 o naší nabídce pro příští ročník revue. Děkujeme za váš zájem...

Marie Zimmermannová

KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ

Ježíš Kristus se vtělil, přišel do našeho světa a zahájil svou veřejnou činnost známým prohlášením: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království.“ /Mk 1,15/ V té době nebylo ničím zvláštním mluvit o království, o králi, protože reálně patřili k tehdejšímu systému veřejného života. A předpovídaný Mesiáš měl vzejít z královského, tehdy už zchudlého davidovského rodu. V naší době králové a království nejsou běžnou věcí, a proto ta slova vytvářejí dojem dávno minulých skutečností. Ale ponechme to prozatím stranou a podívejme se, co tím Kristus myslel, jestliže to vyhlásil vlastně jako program svého příchodu.

Vyvolenému, královskému národu byl proroky slibován příchod davidovského Mesiáše a obnova slavného království. Jenže v těžkých tisíciletých politických proměnách a ohroženích národ a jeho vůdcové „přeslechli“ duchovní charakter předpovědi proroků, interpretovali vše politicky a čekali politické osvobození od nepřátel, kteří je sužovali. Ježíšova moc a zázraky očekávání a možnost mocenského zvratu posilovaly. Ježíš se ovšem obracel k chudým a lidem vytěsňeným na okraj, neměl mocenské ambice, nepostavil se proti římským okupantům, hlásal lásku i k nepřátelům a tolik dalších věcí. Jeho mírnost a pokora naprosto zklamaly očekávání náboženské vládnoucí elity. Svým převráceným srdcem nebyli schopni pochopit vlastní smysl Kristova poselství a duchovní revolučnost Kristova poslání. Jeho „starým bylo řečeno, ale já vám pravím“ pochopili jako rušení zákona a za to ho odsoudili svým náboženským soudem. Před římským místodržitelem Pilátem, od kterého žádali odsouzení na smrt, dali svým obžalobám politický charakter – dělal se králem. Takže skutečného mesiánského krále a jeho hlášené duchovní království záměrně převrátili v politickou rebelii a buřičství.

Bůh použil tuto tragedii židovského národa k tomu, aby nevinný mesiášský král Ježíš tímto způsobem mohl prokázat svému národu a těm, kterými se obklopol, lásku až do krajnosti tím, že se dobrovolně vydal a položil za ně svůj život. Vydal se do rukou hříšných k potupné smrti na kříži za spásu celého světa a tak naplnil příchod a uskutečnění Božího království a nastolení jeho nového zákona – božské lásky do krajnosti, vlité do srdcí věřících. Zrno padlo do země a zemřelo a vzkříšením vydalo nekonečnou úrodu božského života v Božím království. Božský mesiášský král obětí vlastního života a zmrtevýchvstáním daroval Ducha nového života, kterého vylil nejen na Jana, stojícího pod křížem, ale jeho mohutným sesláním o letnicích i na ostatní apoštoly a na všechny, kteří pak uvěřili. Plod kříže a zmrtevýchvstání – nový život skrze Ducha – vložil do rukou Duchem proměněným apoštolům. Ti v jeho moci „svolávali shromáždění lidu“ – ecclesia, do Božího království, kterému pak zůstal tento název „ecclesia“, shromáždění – Církev. V ní Ježíš zmrtevýchvstalý zůstával tajemně přítomen: „Já jsem s vámi po všechny dny...“. Církev je tajemná, mocná, působivá, skrytá a reálná přítomnost Božího království v Ježíši zmrtevýchvstalém, v jeho slově a svátostech uprostřed Božího lidu („kde jsou dva nebo tři...“ Mt 18,20). Boží lid slaví tuto jeho přítomnost ve své nejvyšší činnosti – v Eucharistii (srov. SC 7), očekává slavný a zjevný příchod vítězného zmrtevýchvstalého Mesiáše a jeho království v závěru časů ...

Kardinál Miloslav Vlk

